

z upiranjem proti nabiranju vojakov tudi cerkvene zadeve. Veliko Dalmatincev, večina Hercegovincev in Bošnjakov, ni rimsko-katoliške vere, ampak grške. Zeló se je tem grškim kristjanom zamerilo, da so postavili v Sarajevu rimskega nadškofa, ne pa grškega. Vsled tega so celó grški duhovni pritegnili k upornikom, ter jih podpirajo, kedar in kjer morejo. Dne 19. februarija sešle so se na priliko v enem tacih grških samostanov daleč od Zadra velike ljudske množice, ki so odločno zatrjevale, da so za upornike. Sicer so te gospode in mnogo družih zaprli ter jih dovêli v Zader, a od dne do dne se je bolj kazalo, da niso zastonj pridigovali. Tu in tam po Dalmaiciji pokazale so se oborožene čete, ki so ustavljale železnico, napadale žandarje v njihovih hišah, ter morile in požigale. V Bosni so zasačile naše gospóske velik pogreb; ko so trugo preiskali, našli so mesto mrliča veliko število pušek v nji, ki so jih ljudje hoteli na ta način iz mesta upornikom v roke spraviti. Prav blizo Sarajeva prijeli so grškega duhovna, ki je podpihoval svoje poslušalce za upor, in ko se je njegov škof za-nj potegnil, odgovoril je bosenski komandant baron Dahlen: „Duhovnik je zaslužil smrt in ustreljen bo, ker nikakor ne kaže, da bi se ž njim mečje ravnalo, kakor z onimi, ki jih je zapeljal. Če bi se kaj tacega skazalo bodi-si komur koli, in celó škofu, ne premišljeval bi se ne en trenotek, ali naj mu podpišem smrtno sodbo ali ne!“

V Bosni in Hercegovini so vodniki upornikov po večem Turki, katerim nove avstrijske naprave nikakor nočejo ugajati. Celó v severni Bosni ni več varno. Železnica, ki pelje iz Broda v Zenico, je v večni nevarnosti, skoro ni minul dan, da niso naložili na šine kamenja ali tramov, da potisnejo železniški vlak s tira.

(Dalje prihodnjič.)

Glasbena novica.

* Ravnokar je na svetlo prišlo: „Asperges me“ in „Vidi aquam“, zložil P. Angelik Hribar za sopran, alt, tenor in bas ali za en glas z orgljami.

Dobi se pri Blazniku. Cena 20 krajc., po pošti 2 kr. več. Ker je „asperges“ in „vidi aquam“ od vis. čast. ljubljanskega knezoškofijstva ob nedeljah pred veliko sv. mašo zapovedano, bote ti dve lahki, a veličastni skladbi cerkvenim korom po mestih in deželi prav dobro došli.

Zabavne stvari.

Popotne črtice.

Spisuje političen sitnež.

(Dalje.)

Predno nadaljujem s popisom potovanja, naj ob kratkem povem, zakaj za Celje nič ne maram. Prvič, ker je strašno nemškutarsko gnjezdo, drugič pa, ker se ga skoro bojim. Da, bojim se Celja in zakaj? Ker se bojim zaslužene kazni.

Ko sem bil pred par leti zadnjič tam in v gostilnici zahteval vrček piva slovenski, se nježna natakarka čmerno obrne od mene s pojasnilom:

„Hier hob' mer kan pivo, hier hob' mer blos pir. Kennens niks tajč?“

„Če nimate piva, pir pa sami pite“ — se odrežem jaz in grem, ne zmeneč se za zabavljanje natakarice.

Kmalu dobim prijatelja starih let, pravega gada, in mu povem, kaj se mi je zgodilo; reči moram, da sem bil precėj razjarjen.

„Ej“ — me pomiri on — „daj Celjanom ta mah-ljej nazaj, saj si uže marsikatero vdel; jeziti pa se nikar!“

Hm! dobro, ali kako! Oba začneva ugibati in uganila sva jo. Zvečer se podava na vrt neke večje gostilnice, pa tako, da gre on prej, jaz kmalu za njim, a sedem k drugi mizi. Gibčni natakak se pridrsa k meni in me praša — nemški, se ve da — kaj želim. Jaz si naročim po francoski, ker toliko ta jezik uže znam, da bi ne bil prišel v zadrego, če prav bi natakak znal francoski. Pa ta me debelo gleda, nastavi uho ter praša: „Kennens niks tajč?“

„Comment?“ — je moj francoski odgovor.

Natakak se premisli, pa steče k drugemu in mu pokaže mene, češ, „tam je človek, ki francoski govori, postrezite mu vi“.

Res prifrčí drugi, ki praša v natakarski francoščini po mojih željah; temu pa odgovorim grški, se ve da le z besedami, ki so mi še iz šol v spominu ostale. Natakak leti nazaj k prvemu in mu reče, da to ni francoski, ampak bo najbrž angleški. Zdaj nastane prepir med natakakjema, da postanejo gosti, katerih je bilo vse polno pri mizah, pozorni in tudi gostilničar priteče ter praša po vzroku prepira. Ko ga izvé, pride in me odgovori sam laški; jaz pa mu dam nazaj tisto zmešano latovščino, katero smo gojili nekđaj v šolah, sestavljeno iz nemščine in slovenščine, pa tako, da je vsaka beseda v sredi pretrgana in povsod pritaknen zlog „la“. Krčmar in gosti vlečejo to zmes na ušesa in začno ugibati, kaj je to. „Novogrški“ — pravi ta; „ne, angleški“ — drugi; „kaj še, rumunski“ — tretji in tako dalje, samo „bindiš“ ne, to so vedeli. Slednjič me obsodijo za Turka. Krčmarju pa vendar na misel pride, da mi podá jedilni list, ki je bil — se ve da — nemški. Jaz vzamem list v roke, ga obračam in ogledujem od vseh strani, pa ga dam krčmarju nazaj.

„Ta še brati ne zna, mora biti prav divjak, kak paša ali kaj tacega“. Tako zadoni po mizah in prav lepe besede padajo; nekdo se še prav širokoustno nemški oglasi: „Prinesite mu pečnega človeka, morda mu bo ta všeč!“

Zdaj pa se jaz nekaj smeha, nekaj nevolje ne morem več zdržati in iz ust mi buhnejo prej uže pripravljene besede v nemškem jeziku: „Hvala lepa za zabavo! Vidite, da si človek ne vé pomagati, če zna le samo nemški“.

In smuk skoz vrata, katera mi je moj prijatelj po dogovoru brž odprl, potem pa zopet zaloputnil za mano. Hrup je bil velikansk, jaz pa sem jo cvirnal, kar so me noge nesle, proti „belemu volu“ in tam brž smuknil v svojo sobo, kamor je za mano kmalu prišel prijatelj z naznanilom, da so brž po mojem odhodu ali marveč begu uganili, kdo da sem, in da bi bilo slabo godilo se mi, če bi je ne bil tako naglo in previdno popihal.

To je dogodba, zavoljo katere se jaz Celjanov bojim. Zdaj pa naj častiti bralec pridruži se mi zopet na poti proti Braslovčem.

Solnce je gorko, moj solnčnik skoro preslab zá-nj. Pa nič ne dé, lepa je ta pot, ki se vije po zalih vaséh in hladnih zelenih logih, da je le malokrat samotna. Kar mi je bilo posebno všeč, so bili samo slovenski napisi po kolih ob poti, kakoršnih po Kranjskem ni videti (ker mora k vsaki slovenski besedi biti pritaknena tudi nemška) in pa prijazni obrazi Štajarcev, ki so me srečevali in memo katerih sem šel. Vse popotnika lepo pozdravlja in če kaj prašaš, ti vsak rad dá najobširnejše pojasnilo. Tudi beračev ni, ki bi popotnika nadlegovali, kakor marsikje drugje.

Poldan je uže odzvonilo, menda ravno na Gomilskem, ki je precėj obširna in bela vas; ime utegne pri-